11/12/2022

# π. Δημήτριος Μπόκος: Οι Θείοι Συνδαιτημόνες (Χριστουγεννιάτικες ιστορίες)

/ Γνώμες

***«Την καταβάσαν φύσιν του Αδάμ εις τα κατώτερα μέρη της γης υπεράνω πάσης αρχής ανήγαγες»***

***(Ιδιόμ. Αναλήψεως)***

Ένα μικρό αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο μεγάλο αεροδρόμιο της πόλης.

Τρεις άντρες κατέβηκαν. Οι δυό νεότεροι προχώρησαν και παρέδωσαν τις αποσκευές. Στάθηκαν για λίγο και οι τρεις στην αίθουσα αναμονής.

– Επιμένουμε να σας συνοδεύσουμε, κύριε, είπε ο ένας γυρνώντας προς αυτόν που στεκόταν στη μέση.

– Είστε οι εκλεκτοί μου φίλοι και συνεργάτες, απάντησε εκείνος. Μα αυτή η δουλειά, όπως σας ξανάπα, είναι αποκλειστικά δική μου. Εσείς φροντίστε για όσα άλλα προβλέπονται στο σχέδιο. Μην ανησυ-χείτε για μένα. Αντίο λοιπόν, φίλοι μου, κι ελπίζω να τα ξαναπούμε σύντομα.

- **Γράφει ο π. Δημήτριος Μπόκος**

Υποκλίθηκαν με σεβασμό και τον αποχαιρέτησαν.

Εκείνος προχώρησε προς το αεροπλάνο που ζέσταινε ήδη τις μηχανές του. Οι φοβεροί βρυχηθμοί από τους θηριώδεις κινητήρες του σκέπασαν σε λίγο τα πάντα. Καθώς το τεράστιο τζετ, ανυψώνοντας το πελώριο ρύγχος του, ίδιο γιγάντιο πτηνό, χυνόταν σαν βέλος στον ουρανό, εκείνος άπλωνε μπροστά του ένα χάρτη, μελετώντας ξανά την πορεία που σκόπευε ν’ ακολουθήσει.

Σήκωσε το κεφάλι του καθώς η αεροσυνοδός στάθηκε μπροστά του με τον δίσκο σερβιρίσματος.

Με φωτεινά χρώματα, καρφιτσωμένο στο στήθος της, φιγουράριζε το σήμα της εταιρείας: «International Airways – Ε. Β.». Όπου κι αν γύριζε το βλέμμα του έβλεπε παντού τον ίδιο τίτλο. Χαμογέλασε αδιόρατα. Ήταν το όνομα της δικής του αυτοκρατορίας. Ταξίδευε με τις δικές του αερογραμμές. Όλα εκεί ήταν δικά του. Και το αεροσκάφος και πολλά παρόμοια αεροσκάφη. Ένας στόλος ολόκληρος.

Η κοπέλα τον σέρβιρε κι ανυποψίαστη προχώρησε. Μαύρα γυαλιά, ψεύτικο γενάκι, μουστάκι, περούκα, όλα τον έκαναν αγνώριστο. Γιατί ναι, σήμερα ταξίδευε ιγκόγκνιτο. Σκοπός του να περάσει απαρατήρητος. Ήταν ένας απλός επιβάτης τρίτης θέσης.

Το πασίγνωστο σήμα της εταιρείας του ήταν κρυμμένο στην πιο βαθειά του τσέπη. Δεν ήταν σήμερα ο βασιλιάς του οικονομικού κολοσσού που πήγαινε για εμπορικές συμφωνίες και κερδοφόρα συμβόλαια. Σήμερα ήταν μόνο πατέρας. Ένας βαθιά πονεμένος πατέρας που έψαχνε το παιδί του. Το χαμένο παιδί που, ζητώντας ελευθερία, έφυγε εδώ και δέκα χρόνια από το σπίτι τους, χωρίς να ξαναδώσει σημεία ζωής.

Ο δυστυχισμένος πατέρας μάζεψε τις πληροφορίες του, όσες μπόρεσε, έφτιαξε το σχέδιό του και ξεκίνησε. Θα πήγαινε πολύ μακριά. Στο άλλο ημισφαίριο. Στην άκρη της γης. Μα άξιζε τον κόπο. Πάνω απ’ όλα ήταν πατέρας. Μπορούσαν να περιμένουν οι μπίζνες.

Η πτήση κράτησε ατέλειωτες ώρες. Όταν πάτησε ξανά στη γη, ένα αυτοκίνητο τον περίμενε στην έξοδο του αεροδρομίου. Ένα παλιό, μεταχειρισμένο αυτοκίνητο. Καλό όμως για τον σκοπό του. Έτρεξε μ’ αυτό χιλιάδες χιλιόμετρα. Μέσα σε κατοικημένες και ακατοίκητες περιοχές. Μέχρι το τελευταίο οδικώς προσβάσιμο σημείο. Παραπέρα απλωνόταν άγρια ερημιά. Άβατη στα τεχνικά ανθρώπινα μέσα. Μα ο άνθρωπός του με δυό δυνατά άλογα τον περίμενε εκεί. Συνέχισε έτσι το ταξίδι του ώσπου τα εγκατέλειψε κι αυτά.

Είχε φτάσει στο χείλος ενός μεγάλου γκρεμού. Ένα μόνο φιδωτό μονοπάτι, κλωστή στον άνεμο, κατέβαινε στο απόκρημνο χάος. Μα έπρεπε να το περάσει κι αυτό. Κατάμονος, νικώντας τον ίλιγγο, κατέβηκε σιγά-σιγά το αβυσσαλέο κενό. Στο τέρμα του χάους ένας κόσμος αλλιώτικος, φρικιαστικός, υπόγειος ανοίχτηκε μπροστά του.

Σ’ ένα μεγάλο άνοιγμα σπηλιάς ένα κοπάδι ανθρώπων φάνηκε να πηγαινοέρχεται στα έγκατα της γης. Ρακένδυτοι, σκελετωμένοι, ξυπόλητοι, φαντάσματα, σκιές του εαυτού τους. Άνθρωποι που είχαν χάσει την ελευθερία τους, για τον δικό του λόγο ο καθένας, και είχαν καταντήσει σκλάβοι στο πιο σκληρό αφεντικό. Εργάτες στα παράνομα κρυφά ορυχεία του στα βάθη της γης, χωρίς να βγαίνουν ποτέ στην επιφάνεια, στον αέρα, στο φως. Άνθρωποι σε έσχατη εξαθλίωση, σε απέραντο πόνο.

Είχε μάθει πως μέσα στο μεγάλο πλήθος των δυστυχισμένων αυτών βρισκόταν χαμένος κι ο γιος του.

Ντύθηκε μεταλλωρύχος χωρίς δισταγμό. Πήρε με τη θέλησή του και χωρίς να τον αντιληφθεί κανένας τη μορφή του δούλου-εργάτη για να βρει και να σώσει το παιδί του. Πέρασε μέρες σκληρής δουλειάς και κακουχίας αφάνταστης χωρίς να γογγύσει. Πείνασε, δίψασε, πληγώθηκε, κουράστηκε, δέχτηκε αμέτρητες προσβολές χωρίς να μετανοιώσει. Σε όλα άντεξε. Και κάποια στιγμή άγγιξε τον

σκοπό του.

Είδε τον γιο του ανάμεσα σε μια ομάδα σκλάβων που έτρεχαν μπροστά του κάτω απ' το μαστίγιο των φρουρών. Είχε προετοιμασθεί για ό,τι θ' αντίκρυζε. Μα σαν ατένισε το σκέλεθρο του παιδιού του, το σοκ ήταν αφάνταστο. Δεν άντεξε. Η καρδιά του αναλύθηκε σε μυστικό λυγμό, τα μάτια του γέμισαν ζεστά δάκρυα. Τραβήχτηκε σε μια γωνιά κι έκλαψε πικρά.

– Γιέ μου, παιδί μου! Πόσες φορές προσπάθησα για σένα, μα πάντα με απόδιωχνες. Και νάτο τώρα το κατάντημά σου!

Η ομάδα δούλευε εσπευσμένα, καθώς τα βαγονέτα ανέβαιναν φορτωμένα από τα βάθη του ορυχείου. Ανά δύο οι σκλάβοι σήκωναν στους ώμους τους μια βαρειά κάσα με τα εξορυσσόμενα υλικά. Τα φορτία στοιβάζονταν σε μικρά φορτηγά, μεταφέρονταν υπόγεια σε μυστικά σημεία των ακτών και φορτώνονταν κρυφά σε πλοία.

Οι κινήσεις των σκλάβων όλο και δυσκόλευαν, καθώς ο κόπος βάραινε τα καταπονημένα και πληγωμένα κορμιά τους. Τα βήματα του γιου του γίνονταν όλο και πιο ασταθή. Σε λίγο κατέρρευσε οριστικά, παρασύροντας στην πτώση του και τον σύντροφό του. Το φορτίο τους έγειρε, ξέφυγε απ' τα χέρια τους και κυλώντας στα πρανή της σπηλιάς χάθηκε στο βάραθρο. Οι φρουροί λύσσαξαν.

Ο άτυχος σκλάβος, που μόλις ανέπνεε, στήθηκε αμέσως στον στύλο. Με μια κίνηση του μαστιγίου το λερωμένο του πουκάμισο σκί-στηκε. Η μαστίγωση ήταν η πιο άμεση όσο και σκληρή τιμωρία για κάθε λάθος, απροσεξία ή παράβαση.

Τα μαστίγια υψώθηκαν και σφύριξαν στον αέρα. Μα την ίδια στιγμή ο ταλαίπωρος πατέρας βρέθηκε μπροστά τους.

– *Θα πάρω εγώ τη θέση του! είπε ήρεμα, μα αποφασιστικά. Μαστιγώστε εμένα αντί γι' αυτόν.*

Οι φρουροί τα 'χασαν. Δεν τους είχε ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο. Τους ήταν αδιανόητη μια τέτοια κίνηση. Μα τί είχαν να χάσουν; Γέλασαν περιφρονητικά.

– *Κανένα πρόβλημα για μας! γρύλλισαν άγρια. Φάε το κεφάλι σου αν το θες. Εμπρός λοιπόν, πλήρωσε εσύ γι' αυτόν!*

Ο πατέρας δέθηκε στον στύλο και πάραυτα τα μαστίγια όργωσαν πρόθυμα την πλάτη του. Το χώμα βάφτηκε κόκκινο. Όταν το μακάβριο έργο τελείωσε, αιμόφυρτος, σχεδόν λιπόθυμος, εγκαταλείφθηκε σε μιαν άκρη. Έκαμε ώρες να ξανασταθεί στα πόδια του, μα, όταν σηκώθηκε, απαίτησε αμέσως να παρουσιασθεί

στο αφεντικό. Και σαν βρέθηκε μπροστά του, ζήτησε την άμεση εξαγορά του γιου του.

– *Ποιός είσαι εσύ; Και τί μπορεί να δώσει ένας σκλάβος για άλλο σκλάβο; με υπεροψία και σαρκασμό μίλησε ο τύραννος.*

– Δεν είμαι καθόλου σκλάβος σου! αποκρίθηκε θαρρετά ο πατέρας. Και δεν έχεις καμμιά εξουσία πάνω μου. Μόνος μου θέλησα να αναλάβω το έργο που κάνω εδώ.

Πέταξε αμέσως το ψεύτικο γενάκι, την περούκα, το μουστάκι. Τράβηξε από την τσέπη του τη μυστική ταυτότητα του προέδρου των «International Airways – Ε. Β.» και την κόλλησε στο πρόσωπο του αλαζόνα.

Ο δικτατορίσκος έμεινε άναυδος. Αναγνώρισε τον παγκόσμια γνωστό και πανίσχυρο μεγιστάνα-ιδιοκτήτη των «Διεθνών Αερογραμμών – Ε. Β.». Γνώριζε καλά την παντοδυναμία του ανθρώπου που κατάστικτος απ’ τις πληγές φάνταζε εκεί μπροστά του μικρός και αδύναμος. Δεν διέθετε το σθένος να τον αντιπαλαίψει. Ένιωσε ξαφνικά εντελώς εξουθενωμένος και ασήμαντος.

Ο πατέρας υπέγραψε αμέσως το τσεκ με το ποσό της εξαγοράς. Πήρε στα χέρια του το συμβόλαιο της αιχμαλωσίας και το έσκισε. Ο γιος του ήταν ελεύθερος!

Τον έφεραν μπροστά του. Μετά βίας στεκόταν στα πόδια του. Ο πατέρας τον αγκάλιασε τρυφερά. Όταν κατάπληκτος εκείνος τον αναγνώρισε και κατάλαβε τί συμβαίνει,

– *Πατέρα, εσύ; ψέλλισε μονάχα αδύναμα και σωριάστηκε για δεύτερη φορά στο χώμα.*

Ο πατέρας τον σήκωσε με προσοχή στους αιμόφυρτους ώμους του και προχώρησε προς την έξοδο της σπηλιάς. Ο δρόμος της επι-στροφής άρχισε.

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια και απερίγραπτο κόπο ανέβασε σιγά-σιγά το μισοπεθαμένο παιδί του μέσα απ’ το δυσανάβατο μονοπάτι του φοβερού γκρεμού. Τον έφερε ως εκεί που τον περίμενε ο άνθρωπός του με τα άλογα. Τον φόρτωσαν προσεκτικά στη σέλλα και διασχίζοντας ξανά την αφιλόξενη ερημιά τον έφεραν στην κοντινότερη κατοικημένη περιοχή.

Ένα πρόχειρο μικρό θεραπευτήριο ήταν κιόλας στημένο. Ο γιος του θα έμενε εκεί μέχρι να αναρρώσει εντελώς.

– *Παιδί μου, είπε ο πατέρας του πριν φύγει. Η δική μου αποστολή τελείωσε. Ό,τι ήταν να γίνει από μένα, έγινε. Σου ξανάδωσα τη ζωή, την ελευθερία σου. Τα πάντα τώρα εξαρτώνται από σένα. Όλοι μας σε περιμένουμε με λαχτάρα. Το σπίτι μας είναι και δικό σου σπίτι. Η πόρτα μας θα ’ναι πάντα ανοιχτή. Σου εξασφάλισα κάθε*

*δυνατότητα για να μπορείς, αν το θελήσεις, να επιστρέψεις. Σου εμπιστεύομαι το σήμα αυτό με τη σφραγίδα μου. Θα σου εξασφαλίσει τα πάντα στο ταξίδι σου. Αν πάλι δεν θέλεις, κανένας δεν θα σε αναγκάσει για τίποτε. Η απόφαση είναι στο δικό σου χέρι και μόνο.*

Τον αγκάλιασε, τον φίλησε τρυφερά κι έφυγε.

Οι μέρες πέρασαν και όταν ο γιος αισθάνθηκε πως βρήκε πια τον εαυτό του, είπε:

– *Ο πατέρας μου έκαμε και έπαθε τόσα για μένα. Πλήρωσε ακόμα και με το αίμα του. Δεν μπορώ να μείνω αναίσθητος στην τόση αγάπη. Θα γυρίσω στον πατέρα μου και δεν με νοιάζει πια, αν θα 'μαι ακόμα κι ο τελευταίος μέσα στο σπίτι μας.*

Ο δρόμος της επιστροφής, χάρη στο όνομα του πατέρα του, ήταν παντού ανοιχτός.

Η νύχτα σκέπαζε ακόμα τους λόφους, όταν έφτασε στο πατρικό του. Ήξεραν για την ώρα του ερχομού του, καθώς έστειλε το τελευταίο του μήνυμα πριν πάρει την τελική του πτήση. Όμως το σπίτι υψωνόταν μπροστά του σιωπηλό, ολοσκότεινο. Πουθενά φως, καμμιά ένδειξη ανθρώπινης παρουσίας, κανένα σημάδι πως τον περίμεναν.

Κατέβασε τον μικρό ταξιδιωτικό σάκκο απ' τον ώμο του και τον ακούμπησε στο πεζούλι. Το σκοτεινό περίγραμμα του μεγάλου σπιτιού διαγραφόταν καθαρά στον ανέφελο ουρανό, όπου τρεμόπαιζαν με το λαμπύρισμά τους απειράριθμα τ' άστρα.

Χτύπησε επανειλημμένα το κουδούνι. Τίποτε. Κίνηση καμμιά.

Έριξε με αμηχανία το βλέμμα γύρω του. Η αμφιβολία τρεμούλιασε φευγαλέα τα φυλλοκάρδια του. Μήπως δεν ήθελαν με την καρδιά τους τον ερχομό του; Μα απόδιωξε με αποστροφή τη σκέψη αυτή. Όμως, γιατί δεν τον περίμενε κανείς;

Έφερε ένα γύρο τη μάντρα με τις κλειστές αυλόπορτες. Αν και νύχτα, γνώριζε καλά τα μέρη. Εδώ μεγάλωσε, ήξερε την κάθε γωνιά. Μπορούσε να πάει οπουδήποτε με τα μάτια κλειστά. Ο ελαφρός άνε-μος σάλευε τα δέντρα του κήπου. Ένιωσε τη νυχτερινή ψύχρα και κουμπώθηκε. Κάθισε λίγο παράμερα συλλογισμένος.

Μα πριν ακόμα προλάβει για τα καλά να τον τυλίξει η ανησυχία, κουβέντες, θόρυβοι και φώτα απ' τη μεριά του δρόμου τράβηξαν την προσοχή του. Μια μεγάλη παρέα ερχόταν απ' έξω και κατευθυνόταν με έκδηλη την ευθυμία προς το σπίτι. Δεν άργησε ούτε στιγμή να τους αναγνωρίσει. Οι δικοί του ήταν. Μεμιάς αδέλφια, γονείς, η οικογένεια ολόκληρη, βρέθηκαν γύρω του.

Η μητέρα του τον έσφιξε πρώτη στην αγκαλιά της πλημμυρισμένη από ευτυχία.

Έπεσαν όλοι πάνω του ορμητικά με τη χαρά να λά-μπει στα πρόσωπά τους. Τον αγκάλιαζαν, τον φιλούσαν. Το σπίτι φωτίστηκε στο λεπτό, έλαμψε ολόκληρο. Χύθηκαν όλοι γεμάτοι ενθουσιασμό να ετοιμάσουν μεγάλη γιορτή, να τον ευχαριστήσουν. Το μεγάλο τραπέζι στρώθηκε σιγά-σιγά, για να πανηγυρίσουν το μεγάλο γεγγονός.

Χιλιάδες μνήμες τον πλημμύριζαν καθώς αντίκρυζε την κάθε αγαπημένη του γωνιά. Μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας θυμήθηκε κάποτε να ρωτήσει:

– Μα πού είχατε πάει; Δεν πήρατε το μήνυμά μου;

– Βεβαίως και το πήραμε! Μα ξεχνάς τί είναι σήμερα, γιέ μου; είπε η μητέρα του αγκαλιάζοντάς τον τρυφερά με το βλέμμα της.

– Ω, μα ναι, Χριστούγεννα! αναφώνησε σα να ξυπνούσε από λήθαργο. Ω Θεέ μου, τα ξέχασα όλα!

– Ναι, γλυκέ μου! συνέχισε η μητέρα του. Και κάναμε ό,τι ακριβώς έκαμες κι εσύ.

Την κοίταξε απορημένος.

– *Ε, να! στη Λειτουργία πήγαμε.*

– *Μα τί σχέση μπορεί να 'χει η Λειτουργία με τον δικό μου γυρισμό; Και ήταν πιο σημαντικό αυτό, τη στιγμή που ξέρατε ότι ερχόμουν;*

– *Απόλυτα σημαντικό, παιδί μου! πήρε τον λόγο ο πατέρας. Και τόσο απλό, αν το σκεφθείς. Σήμερα είσαι συνδαιτυμόνας στο τραπέζι μας, επειδή σκέφτηκες στα σοβαρά την πρόσκλησή μας και θέλησες να 'ρθείς ξανά κοντά μας. Αλλιώς, αν ήσουν μακριά, δε θα 'τρωγες, δε θα 'πινες, δε θα χαιρόσουνα μαζί μας. Τί θα 'νιωθες από τη θάλασσα αγάπης που σε κυκλώνει σήμερα; Θα ήσουν έξω απ' τη γιορτή μας. Μόνος, κατάμονος στης ανθρώπινης ερημιάς την παγωνιά.*

– *Δεν θα 'θελα ποτέ να ξαναζήσω κάτι τέτοιο!*

– *Ας πάμε τώρα και στην οικογένεια του Θεού. Υπάρχει και εδώ μια παρόμοια ανοιχτή πρόσκληση για όλους μας. Μας αναζητεί κι αυτός όπου κι αν πέσουμε, ακόμα και στα έγκατα της γης, στα υποχθόνια. Μας σηκώνει στους ώμους του, μας ξαναφέρνει στη ζωή. Μας προσκαλεί ξανά στο σπίτι, στο τραπέζι του. Μας κάνει την τιμή να γίνουμε συνδαιτυμόνες του. «Ελάτε», μας λέει. «Όλα τα έχω έτοιμα. Έσφαξα τα "σιτιστά" μου, τα πιο καλοθρεμμένα μου μοσχάρια και σας περιμένω. Όλους μαζί για να γιορτάσουμε». Στη Λειτουργία πήγαμε λοιπόν, γιατί είμαστε καλεσμένοι του Θεού. Να φάμε στο τραπέζι του για να ζήσουμε. Πώς θα γευτούμε όμως το θεϊκό αυτό μενού, αν δε θελήσουμε να πάμε ως εκεί; Θα φάνε μόνο και θα γιορτάσουν όσοι παρακαθίσουν, και μάλιστα αδελφωμένοι, στο*

*τραπέζι του.*

– Όμως γιατί να μην επιδιώξω κάτι δικό μου, ατομικό, με τον Θεό; Μια σχέση όπως εγώ τη νιώθω και όπως εγώ την εννοώ;

– Μα ο Θεός έχει πολλούς στην οικογένειά του, είναι πατέρας, μας θέλει όλους γύρω του. Μόνος εσύ γιατί, και όχι με τους άλλους; Αρκεί, θαρρείς, αυτό; Αν είσαι χωρισμένος απ' τους άλλους, δεν θα 'σαι ούτε και με τον Θεό ποτέ. Από τη μόνωση αυτή πασχίζει να μας βγάλει ο Θεός. Και τον Θεό δεν θα τον βρούμε λέγοντας κουβέντες μόνο εύκολες γι' αυτόν, που δεν κοστίζουν τίποτε, αλλά μονάχα αν ζητήσουμε ειλικρινά να γίνουμε ομοτράπεζοι, συνδαιτυμόνες του, παρόντες όλοι ενωμένοι εκεί που μας καλεί, στο θεϊκό τραπέζι του. Αυτά τα δυό διαφέρουν μεταξύ τους όσο η μέρα από τη νύχτα. Τί να τα κάνει ο πεινασμένος τα λόγια και τις θεωρίες, αν δεν είναι προσωπικά παρών εκεί που είναι η τροφή και το νερό; Δεν υπάρχει υποκα-τάστατο γι' αυτό. Θα ζήσουμε μονάχα, αν τρώμε και πίνουμε απ' το τραπέζι του Θεού. Έξω απ' αυτό λιμοκτονούμε. Πεθαίνουμε. Ζήτημα ζωής ή θανάτου δηλαδή. Απλό, μα τόσο σημαντικό!

– Και ποιό είπαμε πως είναι το τραπέζι του Θεού;

– Για όσο ζούμε εδώ στη γη, είναι ο Δείπνος του ο Μυστικός, το Σώμα και το Αίμα του Υιού του, η Λειτουργία του. Αυτή που φέρνει εδώ και τώρα ανάμεσά μας προκαταβολικά τη μέλλουσα ζωή της Βασιλείας του. Εκεί μονάχα υπάρχει η αθάνατη τροφή, «βρώσις και πόσις αληθώς». Γι' αυτό λοιπόν εκεί, με όλους τους οικείους του, πηγαίνουμε κι εμείς, στη Λειτουργία, στο τραπέζι του, να φάμε για να ζήσουμε. Όπως κι εσύ ήρθες σε μας, για να 'σαι στο τραπέζι μας και στη χαρά μας σήμερα, να ζήσεις, αντί ν' αργοπεθαίνεις στη θανατερή σου μοναξιά.

– Δεν το 'χα σκεφθεί ποτέ μ' αυτόν τον τρόπο, ψιθύρισε συλλογισμένος ο γιος.

– Μακάρι, όπως σήμερα εδώ, έτσι παντοτινά να τρώμε και να πίνουμε και στην ουράνια Βασιλεία του Θεού! φώναξε κάποιος απ' την παρέα των συνδαιτυμόνων.

– Αμήν! απάντησαν με μια φωνή υψώνοντας γεμάτα τα ποτήρια όλοι τους.

...Και τότε φωτεινή τρεμόπαιξε στα μάτια τους μια αχτίνα μυστική και αντιφέγγισε στα πρόσωπά τους, ...σα να ξεγλίστρησε απ' το θεϊκό και πανευφρόσυνο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού, ...λες κι είχαν γίνει από τώρα κιόλας θείοι συνδαιτυμόνες... στον Παράδεισο.

Κι όλα γύρω τους... σα να βουτήχτηκαν σε αλλόκοσμη, ...ανεξήγητη ομορφιά...